

prima instanță: N. Kiseliova
instanța de apel: D. Manole, E. Fistican și N. Traciuc

Î N C H E I E R E

11 decembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Svetlana Novac
Judecătorii: Nicolae Clima și Tatiana Vieru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Iurie Guseatinschi,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „Servocar”
Societate cu Răspundere Limitată, intervenient principal „CAAN” Societate pe
Acțiuni împotriva lui Iurie Guseatinschi cu privire la revendicarea mijlocului de
transport,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2013, prin care a
fost respinsă cererea de apel declarată de Iurie Guseatinschi, cu menținerea
hotărârii Judecătoriei Strășeni din 29 iunie 2012,

c o n s t a t ă :

La 14 decembrie 2010, „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată,
intervenient principal „CAAN” Societate pe Acțiuni, a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Iurie Guseatinschi cu privire la revendicarea mijlocului de
transport.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 20 mai 1996, între
„CAAN” Societate pe Acțiuni și „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată a
fost încheiat contractul de locațiune a mijloacelor de transport nr. 009/2.

Potrivit prevederilor contractuale, „CAAN” Societate pe Acțiuni în calitate
de locator, a transmis reclamantului, în calitate de locatar, mijlocul de transport de
model Kamaz-5410, cu n/î ST AG 671.

În baza aceluiași contract, „CAAN” Societate pe Acțiuni a încuviințat
referitor la darea în sublocațiune a bunului anterior menționat.

La 10 aprilie 2004, potrivit contractului de sublocațiune nr. 08, încheiat între
„Servocar” Societate cu Răspundere Limitată și Iurie Guseatinschi, primul a
transmis mijlocul de transport sublocatarului, iar ultimul s-a obligat să achite chiria
pentru exploatarea respectivului bun.

Iurie Guseatinschi nu și-a realizat obligațiile contractuale.

Ca rezultat, la 10 aprilie 2010, reclamantul a reziliat contractul anterior menționat.

Despre rezilierea contractului pîrîtul a fost înștiințat în modul stabilit de lege, fiind informat despre obligația de a întoarce unitatea de transport la adresa juridică a proprietarului „CAAN” Societate pe Acțiuni, obligație neexecutată pînă în prezent.

Solicită, „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată, admiterea cererii de chemare în judecată, cu revendicarea mijlocului de transport de model Kamaz-5410, cu n/î ST AG 671 din posesie nelegitimă a pîrîtului.

La 04 mai 2011, reclamantul a depus cerere de completare a acțiunii (f.d. 33).

În motivarea respectivei cereri, a indicat că transmiterea către pîrît a mijlocului de transport a avut loc la 10 aprilie 2002, în baza actului de primire-predare nr. 08A, pentru ca la 10 aprilie 2004 să fie încheiat și contractul de sublocațiune nr. 08.

Consideră, reclamantul, că între părți s-au stabilit relații contractuale din momentul semnării actului de primire-predare nr. 08A.

Indică, „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată, că Iurie Guseatinski, avînd interese meschine, s-a adresat reclamantului cu solicitarea de a încheia un contract de arendă nr. 08k cu Maxim Costrici, pentru ca ultimul să îndeplinească funcția de șofer al mijlocului de transport.

Pîrîtul a insistat să nu fie întocmit actul de primire-predare a mijlocului de transport cu Maxim Costrici, luîndu-și asupra sa responsabilitatea în privința mijlocului de transport din sublocațiune.

Cere, „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată, declararea nulității contractului de sublocațiune nr. 08K din 10 aprilie 2004, încheiat între reclamant și Maxim Costrici și obligarea sublocatarului să revendice mijlocul de transport.

La 01 iunie 2011, Iurie Guseatinski a înaintat cerere reconvențională, prin care a solicitat recunoașterea nulității contractului de locațiune nr. 08 din 10 aprilie 2004 și a actului de transmitere-primire nr. 08A din 10 aprilie 2002 a mijlocului de transport model Kamaz-5410 cu nr. de înmatriculare STAG 671, încasarea de la SRL „Servocar” a cheltuielilor de judecată privind achitarea taxei de stat și de asistență juridică (f.d. 46).

În motivarea acțiunii reconvenționale a fost indicată lipsa Actului de transmitere-primire a mijlocului de transport menționat în Contractul nr. 08 din 10 aprilie 2004 încheiat între Iurie Guseatinski și „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată.

Iurie Guseatinski a specificat că actul de transmitere-primire nr. 08A din 10 aprilie 2002 nu este valabil pentru contractul din 10 aprilie 2004, deoarece a fost anexa altui contract de arendă a mijlocului de transport încheiat cu cet. Cegolea.

De asemenea, la 10 aprilie 2004, pîrîtul a întocmit contractul nr.08K de arendă a mijlocului de transport cu Maxim Costrici, tot atunci între părți fiind semnat și actul de transmitere-primire a bunului.

Consideră, Iurie Guseatinski că actul nr. 08A din 10 aprilie 2002 de transmitere-primire a mijlocului de transport, model Kamaz-5410 cu nr. de înmatriculare STAG 671, în lipsa contractului de arendă a mijlocului de transport nu are valoarea juridică.

Prin hotărîrea Judecătoriei Strășeni din 29 iunie 2012, acțiunea înaintată de

„Servocar” Societate cu Răspundere Limitată a fost admisă, fiind obligat Iurie Guseatinski să revendice mijlocul de transport de model Kamaz-5410, numărul de înmatriculare STAG 671 proprietarului „CAAN” Societate pe Acțiuni. A fost respinsă acțiunea reconvențională înaintată de Iurie Guseatinski, ca neîntemeiată. A fost declarat nul contractul de arendă și actul de predare-primire nr. 08 din 10 aprilie 2002 încheiat între „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată și Cegolea V. și contractul de arendă nr. 08K di2n 10 aprilie 2004 încheiat între „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată și Costrici M., ca fiind fictive.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2013, a fost respinsă cererea de apel declarată de Iurie Guseatinski cu menținerea hotărârii Judecătorei Strășeni din 29 iunie 2012.

La 07 octombrie 2013, Iurie Guseatinski a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii. A cerut ca cheltuielile de judecată să fie suportate de intimat.

În conformitate cu art. 434 al.(1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La 08 iulie 2013, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa părților copia deciziei din 30 aprilie 2013 (f. d. 184).

La dosar nu sunt probe care ar confirma când a fost recepționată decizia menționată de către recurent.

Astfel, recursul declarat la 07 octombrie 2013 se consideră depus în termen.

Recurentul, Iurie Guseatinski, în motivarea recursului a indicat că, instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate au încălcat normele de drept procedural și material, nu au constatat și elucidat circumstanțele care au importanță pentru examinarea justă a pricinii.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 24 octombrie 2013, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Până la examinarea pricinii, „Servocar” Societate cu Răspundere Limitată nu a depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

În conformitate cu art.439 alin.(3) codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului

civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art.432 alin.(1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul menționează că, Iurie Guseatinschi, în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art.432 alin.(2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului care sânt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Iurie Guseatinschi, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Iurie Guseatinski se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecător

Svetlana Novac

Judecătorii

Nicolae Clima

Tatiana Vieru